

Gondolkodásunk (mentációnk) nem stabil alapú hierarchia (torony, magaslat), hanem egyenrangú alapok sokrétű kapcsolatában létesülő, megújulni képes, játékon instabil komplexum (hálózat, libikóka, örvény). Ez a komplexum fogja át gondolkodásunk folyamatát, benne a tudat, ön-tudat és tudattalan „szóródási rendszerét” (Foucault). Ezek mindegyike külön-külön is egymásnak feszülő erőktől, eltérő működésű rációtól hajtott, örvénylő alapképesség bennünk. Mentális ellenerőinknek a tudaton, öntudaton és tudattalanon belül egyaránt tetten érhető egymásnak feszülését fejezi ki a könyv alcímében álló fogalom: a rációdualitás. Ily módon elménkre nagyon is találó hasonlat az, amit Parmenidész szitokszóként említ, hogy tudatlanok gyanánt „kétfejűek” vagyunk. Nem így van: gondolkodásunk egész folyamatára jellemző az ambiguitás, kettős értelműség, „kétfejűség”; ehhez illeszkedik a könyv alapmetaforája, a kétfejű kígyóé (amphiszbaina). A könyv kilenc fejezete közül az első öt történeti visszatekintéssel kísérve igyekszik felmérni a tudatban, ön-tudatban és tudattalanban kimutatható rációdualitást, amelyet a további négy fejezet néhány téma – a moralitás, a nyelviség, illetve a filozófia és tudomány viszonya – vizsgálatával mutat be példákon keresztül.

TYPOTEX

HÉVIZI OTTÓ
Elménk szeme
MENTÁCIÓ ÉS
RÁCIÓDUALITÁS

HÉVIZI OTTÓ

Elménk szeme

MENTÁCIÓ ÉS RÁCIÓDUALITÁS

Aki a gondolkodásunk – gondolkodva létezésünk – természetét a kogníció, a világos és elkülönült megragadás teljesítményére akarja korlátozni, ahhoz a viccbeli emberhez hasonlít, aki azért keresi éjjel egykőztéri lámpa fénykörében a valahol másutt elvesztett pénztárcáját, mert „itt van fény”.

TYPOTEX

